

barnen framför allt

Nr 4 - 2011

Adoptioner - Bistånd - Fadderskap

Kontakter

Kontoret

Vårt kontor finns på
Energigatan 11, 434 37 Kungsbacka.
Tel: 0300-331 31. Fax: 0300-331 30.
Telefontid: mån, ons, fre: 9.30-11.30.
Tis: 13.00-15.00. Tor: 9.30-11.30.

Har du frågor om adoption? Ring, faxa eller mejla kontoret där Maria Berg, Elisabeth Gustafsson, Helle Holst-Nielsen, Anna-Lena Rolof Rundberg, Margareta Sandbom, Berit Sandegren, Anna-Karin Stahre, Lena Sundvall, Ann-Charlotte Särnbratt och Christina Thierry-Carstensen arbetar.

Har du frågor om uppföljningsrapportering? Ring, faxa eller mejla kontoret där Ulla Karnbrant Reis arbetar.

E-post: adoption@bfa.se
Hemsida: www.bfa.se

Medlem i föreningen blir du genom att sätta in 425:- på pg 42 04 45-9 eller bg 452-6570.

Styrelsen

Eva Jonasson-Melin,
ordförande, tel 070-620 40 20
Stefan Landelius,
vice ordförande, tel 070-987 35 89
Gustaf Östberg,
kassör, tel 070-744 02 44
Kerstin Albertsson Wikland,
styrelseledamot, tel 070-882 89 90
Katarina Borg Adolfsson,
styrelseledamot, tel 072-320 31 05
Erna Lagerfors
sekreterare, suppleant, tel 0708 60 99 87
Anette Larsson,
styrelseledamot, tel 070-511 19 21
Paula Olsson,
styrelseledamot, tel 070-762 06 87
Elisabeth Westholm,
styrelseledamot, tel 070-670 07 32
Margareta Wilholm,
styrelseledamot, tel 076-105 61 43

Om du har frågor eller funderingar som du vill att styrelsen ska ta upp, kontakta någon av oss i styrelsen eller skicka e-post till info@bfa.se

Fadderbarnsverksamhet

Föreningen har en omfattande fadderbarnsverksamhet i Bolivia, Burundi, Demokratiska Republiken Kenya, Kongo, Indien, Nepal, Polen, Sri Lanka, och Vietnam.

Fadderbarnsverksamheten samordnas av Katarina Borg Adolfsson, tel. 072-320 31 05. Bidrag till fadderarbetet kan sättas in på bg 5246-1571.

Biståndsverksamhet

Föreningen har biståndsprojekt i Bolivia, Indien, Kongo, Namibia och Sri Lanka.

Biståndsverksamheten samordnas av Margareta Wilholm, tel. 076-105 61 43
Bidrag till biståndsarbetet kan sättas in på pg 42 04 45-9 eller bg 452-6570.

Redaktion

Ansvarig utgivare: Eva Jonasson-Melin
Redaktör: Supriya Melin
Redaktion: Katarina Borg Adolfsson, Ulla Karnbrant Reis, Ann-Charlotte Särnbratt, och Anna-Karin Stahre.
Grafisk formgivning: Supriya Melin
Tryckeri: Tabergs tryckeri AB

Tidningen Barnen Framför Allt utkommer med fyra nummer per år. ISSN 0281-454 X.

Vill ni skriva en artikel i tidningen?
Mejla redaktionen på redaktion@bfa.se.

Vill ni annonsera i tidningen?
Mejla Supriya Melin på supriya.melin@bfa.se.

Omslagsfotot

Vännerna Sara Bramstång (tärna) och Maria Stadig (lucia) lekte och hade roligt på BFAs julträff i Lerum den 27 november i år.
Foto Camilla Stadig

Eva har ordet

Det finns ord som är så gamla att ingen riktigt vet deras ursprung. Ett sådant ord är JUL. Det var en viktig högtid även före vår tideräkning. Den kristna julen har sedan anknutit till det gamla julfirandet.

Julen är viktig för oss moderna människor. Julfirandet sker enligt traditioner som skapats i samhället och inom den egna familjen sedan generationer tillbaka. Många traditioner har växt fram inom olika religioner, men har sedan använts även av icke religiösa. Längre fram i tidningen kan ni läsa om hur man firar jul i några av våra adoptionsländer. En spännande läsning och det slår en att det gemensamma för alla länder är att julen är en tid för eftertanke och gemenskap. Man firar jul tillsammans med familj och vänner, äter god mat och ger varandra presenter. Runt om i hela världen präglas julen av att man umgås inom familjen.

Det får mig att tänka på att BFA:s viktigaste uppgift är att finna familjer till barn som annars skulle ha växt upp på en institution. Alla barn behöver få växa upp i en familj med kärlek och föräldrar som alltid finns där för sina barn. Det blir särskilt påtagligt i juletid.

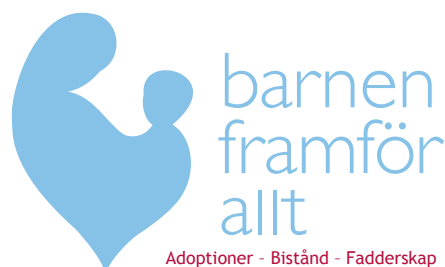
För BFA är det också en tid som innebär att vi sammanfattar det gångna året och blickar framåt. BFA kommer under år 2011 att förmedla mer än 100 barn från 13 länder. En fortsatt bra utveckling. Under året har Ungern och Ryssland tillkommit som nya länder och de första barnen har redan anlänt. I takt med att vi startar verksamhet i nya länder har vi också anställt fler handläggare på kontoret. För BFA är det viktigt att, även när verksamheten växer, upprätthålla våra grundläggande handläggningsprinciper. Handläggningen av adoptioner hos BFA är organiserad så att den prioriterar personlig kontakt. Viktiga principer är personlig kontakt med samma handläggare, tillgänglighet, trygghet, kommunikation och effektivitet. De nya länderna och tillskotten till vårt kontor gör att vi ser med tillförsikt fram emot det nya året och BFA är redo att möta alla utmaningar.

Glöm inte, att i alla julförberedelser, anmäla er till nästa års sommarträff. Sommarträffarna har de senaste åren blivit en stor succé och antalet deltagare är numera över 300. För att alla ska få plats gäller det att vara ute i god tid.

Innehåll 4 - 2011

Eva har ordet	3
Adoptionsnytt	4
Barn söker föräldrar	5
Välkomna till BFAs Sommarträff	6
Äntligen familj	8
- När man hör att det har blivit bättre blir man glad	11
Den efterlängta återresan till Vietnam	12
Första resan till Ryssland	14
Besök på Centralmyndigheten i Brno, Tjeckien	16
På Åhuslägret 2011	17
Jul i våra adoptionsländer	18
Biståndsnytt	21
Biståndsverksamhet	22
Faddernytt	23
Fadderbarnsverksamhet	23
Anslagstavlan	24

Barnen Framför Allt, BFA, är en ideell organisation för adoption, fadderskap och bistånd. Adoptionsdelen (BFA-A) är auktoriserad att arbeta med adoptioner från Bolivia, Bulgarien, Kenya, Indien, Litauen, Polen, Ryssland, Slovakien, Sri Lanka, Thailand, Tjeckien, Taiwan och Ungern. Biståndsdelens arbetar för att hjälpa barn i de länder föreningen har kontakt med. Medel för biståndet kommer bland annat från medlemsavgifterna som oavkortat går till bistånd, men även donationer och hjälpinsamlingar ger intäkter till biståndsverksamheten.

AdoptionsNytt

Här kan du läsa om våra adoptionsländer.
För senaste nytt kontakta BFA:s kontor eller gå in på www.bfa.se

Bolivia

Vi väntar på förnyat avtal i Bolivia, tills dess kan vi inte skicka nya handlingar till landet. För familjer som har handlingar i landet är väntetiden 30-44 månader. För nya familjer avvaktar vi avtalet. Sex barn anlände 2009. Sex barn anlände 2010. Två barn har anlänt 2011. Två familjer befinner sig i landet. Medgivandekrav: 0-12 mån. (högre är positivt).

Bulgarien

Väntetid i landet: minst 24 mån. Kortare väntetid i utlandet vid adoption av barn med särskilda behov. Väntetid i Sverige: Ingen. 16 barn till 14 familjer har anlänt under 2011. En familj befinner sig i landet. Ytterligare åtta familjer har barnbesked. Medgivandekrav: 0-36 mån. (högre är önskvärt och möjlighet att ta emot barn med särskilda behov).

Väntetiden mellan första och andra resans resebesked har aviseras från Bulgarien till numera 4-6 månader. Vi befarar att väntetiden kanske till och med kan bli lite längre. Vi avvaktar och ser hur det går för de familjer som nu väntar på sitt andra resebesked.

Indien

CARA har informerat om att nya ansökningar om adoption kommer att kunna skickas tidigast efter den 31 december 2011. De vill att de indiska organisationerna skall beta av de ansökningar som finns liggande i så stor utsträckning som möjligt innan nya ansökningar tas emot.

Det har anlänt totalt åtta barn till sju familjer från barnhemmet Nava Jeevan i Kolkata hittills under året. Ytterligare två barn finns utsedda till våra familjer.

Elva barn till tio familjer anlände under 2009. Fyra barn till tre familjer anlände 2010.

Kenya

Väntetid i landet på barnbesked: ca 3-4 mån. Väntetid i Sverige: Ingen. Vistelsestid: 8-9 månader. Fyra barn anlände 2009. Fem barn anlände 2010. Tio barn har anlänt 2011. Åtta familjer befinner sig i landet. Medgivandekrav: 12-36 mån.

Litauen

Väntetiden i landet: ca 12 mån. Väntetid i Sverige: ca sex mån. Tolv barn har anlänt under 2009 till åtta familjer. 15 barn till elva familjer har anlänt under 2010. Nio barn till åtta familjer har anlänt hittills under 2011. Fyra familjer har barnbesked. Medgivandekrav: Läst 0-36 mån.

Polen

Väntetiden i landet: Kortare väntetid vid högre medgivande/syskonpar. Varierar beroende på hur högt medgivande familjen har och vilka förutsättningar man har att passa in på flera adoptionsmyndigheter i Polen. Väntetid i Sverige: Sex månader. 13 barn till åtta familjer anlände under 2009. 18 barn till tolv familjer anlände 2010. Elva barn har anlänt till tio familjer 2011. Fyra familjer har barnbesked. Medgivandekrav: 0-24 mån.

Ryssland

Vår första pilotfamilj har nu kommit hem till Sverige med sitt barn. Flera familjer har fått domstolstid innan jul. Sammanlagt har 17 familjer sina handlingar i Ryssland och av dem har elva fått barnbesked. Vi har ingen väntetid i Sverige för att få skicka sina handlingar till Ryssland.

Slovakien

Vi får ha tio ansökningar på gång samtidigt i Slovakien. Vi söker familjer födda efter 1975 med klara medgivandeutredningar för adoption från Slovakien. Slovakien vill ha unga familjer för de yngsta barnen. Lägsta medgivandeålder 0-3 år. Väntetid i landet har varit 4-18 månader för de senaste familjerna. Äldre sökande behöver högre medgivande. För mer information kontakta Anna-Karin Stahre på kontoret. Väntetiden i Sverige: Ingen väntetid. 15 barn har anlänt 2009 till tio familjer. Elva barn till åtta familjer har anlänt 2010. Sex barn till fem familjer har anlänt i år. Vi har i dagsläget åtta barn utsedda till sju familjer.

Sri Lanka

Väntetid i landet: ca 18-24 mån. Väntetid i Sverige: ca två år. Inget barn anlände under 2009. Ett barn anlände 2010. Tre barn har anlänt 2011. Två familjer väntar på

barnbesked. En familj befinner sig i landet. Medgivandekrav: 0-12 mån. För närvarande avvaktar vi ytterligare barnbesked innan vi kan sätta igång nya familjers handlingar.

Taiwan

Vi har för närvarande drygt 30 månaders väntetid i registret i Sverige för ansökningar med låga medgivanden, dvs. 0 till inte fyllda två år och väntetiden i utlandet beräknas till cirka 1-1½ år. För familjer som passar in på Taiwans krav och har medgivanden 0-4 år (eller däröver), eller medgivande för syskonpar, har vi i dagsläget ingen väntetid i registret i Sverige. Väntetiden i utlandet är sedan ca 1-1½ år.

25 barn till 20 familjer har anlänt under 2010. 25 barn till 20 familjer har anlänt hittills i år. För närvarande har vi 16 barn utsedda till 13 familjer.

Thailand

Thailand har kvoterat hur många ansökningar organisationerna får skicka årligen. Under 2009 fick vi skicka tre ansökningar. Under 2010 tog adoptionsmyndigheten inte emot några nya ansökningar pga. de långa väntetiderna i landet. Väntetid i landet: ca tre år. Medgivandekrav: 0-24 mån. Under 2010 kom det hem två barn. Ett barn har anlänt i år.

Tjeckien

Väntetiden i landet: ca tolv mån. Längre väntetid för låga medgivanden. Väntetiden i Sverige är kort just nu. Medgivandekrav är lägst 0-24 mån., men man önskar ansökningar med högre medgivande och syskonmedgivande. Nio barn till åtta familjer anlände under 2010. Sju barn har anlänt hittills i år och en familj befinner sig i Tjeckien just nu för att hämta sitt barn. Ytterligare två familjer har barnbesked.

Text kontoret

Barn söker föräldrar

Våra utlandskontakter ber oss ibland att söka efter familjer till barn som är i extra stort behov av en familj. Här berättar vi kortfattat om vilka barn det är som vi för närvarande söker familjer till.

För dig som vill adoptera men inte är medlem hos BFA!

Även ni som inte är adoptionssökande och medlemmar hos BFA har nu möjlighet att anmäla intresse för äldre barn och/eller barn med särskilda behov. Mer information finns om detta på www.bfa.se.

Indien

Pojke född 2005 med försenad språkutveckling.

Pojke, född i december 2009. Han har diagnosen Downs syndrom.

Flicka född i november 2010. Hon har diagnosen Arthrogryposis Multiplex Congenita och har opererats i både höfter, knän och fötter.

Ryssland

Pojke född 2007. Lite sen i utvecklingen.

Slovakien

Flicka född oktober 2002. Kortvuxen och behandlas med tillväxthormon, misstanke om FAS-skada.

Flicka född 2003. Efter i sin utveckling, allergier.

Syskonpar från Slovakien, flicka född 1999 och pojke född 2002. Flickan har diabetes, i övrigt är barnen friska.

Pojke född 2004. Han är understimulerad och har uppmärksamhetsstörningar.

Två bröder, födda 2003 och 2005 söker familj. Den äldre pojken är opererad för skelning, utvecklingen för övrigt är god för båda bröderna.

Slovakien godkänner även ensamstående sökande till ett flertal av dessa barn.

Taiwan

Pojke född i juli 2007. Han föddes med ett extra finger på höger hand, men han är nu opererad.

Pojke född i juli 2005.

Organisationen Chung Yi i Taiwan har bett oss att finna en familj till en liten pojke utan kända hälsoproblem född i juli 2005.

Den aktuella familjen måste ha giltigt medgivande, ha varit gift i minst två år samt båda makarna måste vara friska. Makarna skall helst vara barnlösa.

Ni som är intresserade kan antingen mejla till adoption@bfa.se eller ringa till Berit eller Elisabeth på 0300/331 31 måndag,

Text kontoret

Waywithwords

Proud sponsor of Barnen framför allt

[Language Training](#)

[Translation](#)

[Coaching](#)

[Biography Work](#)

Besök www.waywithwords.se; maila angus@waywithwords.se; ring 0322 70327

Välkommna till

BFAs sommarträff i Mora 2012

Inbjudan till BFA:s årliga sommarträff för adoptivfamiljer, adopterade och väntande familjer.

2012 års sommarträff kommer att äga rum 1-3 juni 2012 i Mora, Dalarna. Vi kommer att hålla till i Östnors bygdegård som ligger ca 4 km norr om Mora, där vi planerar att ha gemensamma måltider och aktiviteter. Vi hoppas på några härliga försommardagar i Dalarna fyllda med roliga aktiviteter för barn och vuxna. Vi börjar på fredag eftermiddag med fika och avslutar på söndagen med gemensam lunch innan vi skiljs åt. Till Sommarträffen har BFA bjudit in utländska gäster, men det är ännu inte klart hur många och vilka som kommer.

Boende finns förbokat i Moraparken i form av stugor, hotell och camping. Det finns två olika typer av stugor: Parhusen i Öster- och Västergården är utrustade med 4-6 bäddar, kök, dusch och wc. I Risagården finns enklare boende i våningssängar i timrade härbren med 4-8 bäddar. Kök, dusch och wc finns i intilliggande servicehus. På hotellet finns enkel-, dubbel- och flerbäddsrum. Vi har även förbokat husvagnsplatser och naturligtvis finns även plats för er som önskar bo i tält. Mer information om boendet finns på www.moraparken.se

För att anmäla dig och din familj till Sommarträffen måste du göra två saker:

1. Varje familj väljer, bokar och betalar sitt boende genom att kontakta Moraparken via e-mail: info@moraparken.se eller tfn 0250-276 00. Glöm inte att ange vid bokningen att du ska vara med på "BFA:s sommarträff" och uppge bokningsnumret 88646.
2. Fyll i anmälningsblanketten som finns på BFA:s hemsida www.bfa.se och maila anmälan till kajsa.lindell@bredband.net

Boka boende så fort som möjligt ("först till kvarn ..." gäller) och **skicka in din anmälan senast den 31 mars!** Om du anmäler dig efter detta datum kan du endast delta i mån av plats. Alla anmälda kommer att få mer information om program, aktiviteter, måltider, deltagarförteckning och annat via den e-mail ni har angivit i anmälningsblanketten.

För att kunna bekosta samlingslokal och vissa aktiviteter kommer en Sommarträffsavgift att tas ut om preliminärt 100 kr per vuxen/barn 13 år och äldre och 50 kr för barn 3-12 år, ingen avgift för barn 0-2 år. När och hur betalning görs meddelas senare.

Frågor? Kontakta kajsa.lindell@bredband.net

**Varmt välkomna till Mora önskar arrangörsfamiljerna
Bramstång, Dackéus, Lindell, Stadig och Westholm!**

Äntligen familj

Mamma, mamma-ja bajsat! Aldrig trodde man att man skulle bli så glad för dessa ord.

Vi skulle göra allt i rätt ordning: flytta ihop, köpa hus, resa, gifta oss och skaffa barn. Allt i denna ordning. Allt gjorde vi i denna ordning men en sak uteblev: barn. De andra omkring oss fick barn efter barn men hos oss hände inget, absolut inget. Självklart kom frågorna om när vi tänkte skaffa barn från både släkt och vänner men vi svarade bara sen, orkade inte förklara att vi ännu inte lyckats och det skulle ta fem år innan vi fick höra: mamma och pappa.

Vi satte tidigt gränsen att vid tredje misslyckade IVF-försöket så skulle vi adoptera. Var det ej meningen för oss att få ett biologiskt barn så var adoption ett naturligt val då vi hade känslan av att barnet/barnen redan i så fall väntade på oss.

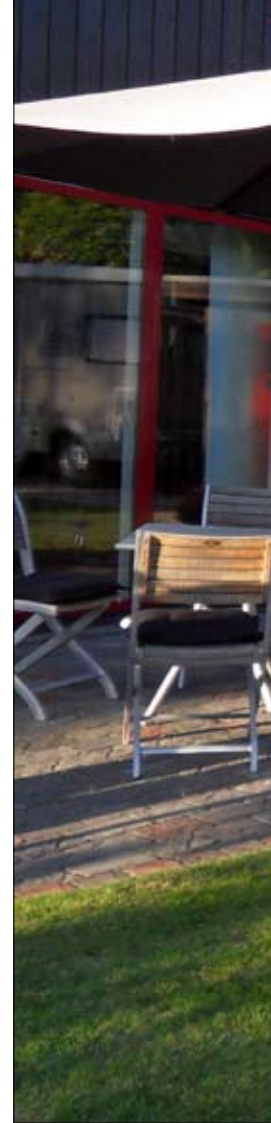
Oktober år 2009 anmälde vi oss till BFA-A efter att noga ha synat de olika adoptionsbyråernas internetsidor och insett att BFA-A verkade familjära och hade länder vi var intresserade av. Året därpå gick vi föräldrautbildningen januari till maj och samtidigt hade vi socialens hemutredning vilket kändes minst sagt påfrestande med alla socialens frågor och input från utbildningen. Var gång vi varit på dessa aktiviteter kändes det som ett vakuum med frågor och tankar som virvlade runt, så vi dryftade alla dessa frågor med varandra på våra långa hundpromenader och märkte att det stärkte oss ännu mera som blivande föräldrar. Under tiden stod vi redan i kö hos BFA-A och när vårt godkännande var klart i juli 2010 skickade vi in det direkt och fick tillbaka en blankett med de olika länderna som vi kunde välja. Vår val föll självklart på de länder som hade syskonadoptioner då vi fått syskonmedgivande. Vår dröm var Taiwan, men vi trodde inte detta var möjligt då de hade längst kötid inom Sverige, men vi hoppades och satte landet på vår lista till BFA-A.

På min födelsedag i september 2010 fick vi brev om att vi kommit fram i kön till Taiwan snabbt tack vare vårt syskonmedgivande! Våran lycka var total! Veckan efter fick vi hem brevet från BFA-A som beskrev ordagrant vilka dokument som skulle bifogas till landet...vilken lunta! Det kändes som om luften gick ur oss men snabbt insåg vi efter samtal med byrån att det var nu det gällde att få ihop alla dokument snarast möjligt om vi ville

påverka kötiden utomlands. På tre veckor jagade vi dokument och intyg samtidigt som vi skrev vårt personliga brev med svar på deras frågor. Det kändes som om tiden inte räckte till trots att jag tog mig ledigt två dagar från jobb för att hinna med allt. Med en lättnadens suck lämnade vi in alla dokumenten till Taiwan och höll tummarna.

Ett ord på vägen: Var noggrann med alla intyg och stämplat (datum och namnunderskrifter i blått) från alla instanser. Kontrollera gärna en gång för mycket än för lite, för sen är tiden alltför knapp för rättelser!

Lagom till Rickards födelsedag i november fick jag ett samtal, DET SAMTALET, som talade om att vi blivit föräldrar till tvillingtöser! Tårarna rann av lycka och jag försökte behålla lugnet så jag kunde ställa de viktiga frågorna jag och Rickard kommit överens om att vi skulle ställa oavsett vem som skulle få beskedet. Och tur var det, för hela huvudet snurrade och kollegan fick ta min del av jobbet resten av dagen, för trots allt hade jag ju precis blivit mamma och då är man inte riktigt närvarande på jobb. Jag ringde direkt till min man och eftersom han var bortrest var min första fråga om han var ensam. Då han svarade nej bad jag honom gå på toaletten. När han svarade att han inte var nödig fick jag bita mig i tungan när jag bestämt hävdade att han behövde gå på toaletten NU! Tur var det, för hans reaktion var precis som min: tårarana flödade- vi hade blivit föräldrar till tvillingtöser! Vi såg på bilderna som skickats till oss och grät och skrattade omvartannat, vår lycka var total, vi hade blivit föräldrar! Väntan till resebeskedet kändes väldigt lång då vi fick updates med bilder och om deras utveckling men inget från domstolen om var de

Familjen Dahlvig

var i adoptionsprocessen. Under tiden inredde vi barnrummet och införskaffade alla nödvändigheter såsom bilbarnstolar, barnvagnar och kläder i rätt storlek. Nyåret 2010/2011 var speciellt för oss då det var sista året utan barn och våra töasers 1-års firande och vi tänkte att: nästa år skulle vi vara alla fyra och fira deras födelsedag med fyrverkeri minsann!

I maj 2011 fick vi resebesked och skulle vara nere i Taiwan den 20:e juni. Gisses vad vi fick bråttom med allt som skulle ordnas innan avresan och våra arbetsgivare fick en smärre chock, men de var trots allt förberedda på detta. Vi bestämde oss tidigt för att åka ner och ha en vecka nere i Taiwan innan mötet för att akklimatisera oss vid både värmen och livsmiljön i Taipei. Vår terminskurs i Kinesiska var guld värd och hjälpte oss mycket under vår vistelse och som det visade sig sen: kontakten med våra underbara töser som då hunnit bli 18 månader.

Dagen med stort D, den dagen vi för första gången såg våra döttrar! Vilken dag, vilken omtumlande dag! Samma dag fick vi reda på att den biologiska familjen valt att delta vid överlämnandet. Våra huvuden snurrade av alla frågor och vi skrev ner alla vi kunde komma på att ställa för att få reda på så mycket som möjligt om den biologiska familjen. Dessa kunde komma till nytta för våra töasers framtida frågor rörande talanger, färdigheter och möjligheten att få reda på så mycket som möjligt angående sin biologiska familj. Tårarna flödade från alla håll av både lycka och separationsångest, men vi fick den biologiska familjens välsignelse och det kändes frigörande att ha fått den möjligheten att få träffa dem. Så gick vi till rummet där Wanessa och Wendela var...vilken förväntan.. dörren öppnades och där

var de: våra barn! Jag hade sagt till Rickard att vad som än hade stormat i våra känslor- se till att inte gråta så att våra barn blir oroliga för våra tårar, utan var glad så de dras till vår glädje. Wendela satt på en lära-gå-bil och Wanessa satt i knäet hos sin fostermamma. Den bilden kommer för alltid finnas i våra minnen, för resten var ett töcken. Det som hjälpt oss var CWLF's fantastiska fotodokumentation som hjälpt oss att minnas när vi väl kommit hem. Vi fick träffa dem första dagen på eftermiddagen och fick (försöka) mata dem, vilket inte är det lättaste, då vi varken pratar, luktar eller ser ut som de är vana vid. Sen skulle de vila, men de grät hejdlöst efter fosterföräldrarna. Våra hjärtan ville brista men det var bara att hålla ut och sjunga barnvisor om och om igen och gunga tröstande och så slutligen somnade de. Den kvällen sloknade vi av dagens utmaningar och av glädjen av att få träffa töserna. Dagen efter fick vi ta med Wanessa till hotellet för övernattningsnatt och natten därpå även Wendela. Vi hade med oss pekböcker från Sverige med massor av bilder och dessa uppskattades jättemycket av töserna. Därnere handlade vi lite olika barnleksaker som vi kunde ha på rummet och vissa som man kunde ha i badkaret för att leka med. Vilken villervalla det var på hotellrummet av allt man behövde till matning, lek, klädbyten och förbrukningsvaror såsom välling och blöjor! Det såg ut som en tornado dragit fram därinne och vi fick göra det bästa av situationen för att hålla undan allt som de inte skulle leka med (såsom tex toalettborsten, telefonen och fjärrkontrollen till tv'n) men som de så gärna ville pilla på stup i ett. Matningen var ett scenario av dess like vi kunde glömma att sätta dem i barnstolarna de hade på hotellet. Det blev att äta "på springande fot" där man försökte få i sig några matbitar samtidigt som man försökte få i dem något och sen jaga efter dem när de protesterande

hoppade ner från våra knän och sprang runt för att spana in matstället. De var mycket uppspelta och oroliga då allt det nya slog emot dem och en del av räddningen på kvällarna då deras oro satte igång var den kinesiska barnkanalen! Vi har aldrig sett så mycket barnprogram och dessutom på totalt främmande språk som den veckan, men töserna blev glada och sjöng med och dansade och vi interagerade i deras sång och lek. Deras matlust var inte på topp i och med deras totala omställning till det nya livet, så vi körde med en extra omgång välling för att säkra näringen och vätskeintaget, med tanke på värmen i Taiwan. De var helt skilda till sättet. Wanessa var den lugna som kunde sitta länge i barnvagnen och begrunda omgivningen när vi var ute emedan Wendela verkligen var aktiv och inte ville sitta still någon längre stund. Vi märkte att den kinesiska vi lärt oss innan avfärd, vår terminskurs och den ordlista som BFA-A skickade ut brevlades, i kombination med den snabbkurs vi fick därnere av fosterföräldrarna i de ca 30tal ord som töserna redan använde, hjälpte oss enormt mycket i kontakten med Wanessa och Wendela.

Flygfärden hem klarade de av galant, vilket man inte kan säga om våra ben då de satt i våra knän hela flygresan, men endorfinkicken av att ha blivit förälder gjorde att man glömde bort domningarna i benen och armarna. Allt som man inte vill ska hända på en flygresan - hända oss: Flyget var försenat. Vi fick ingen mat ombord då de missade ge oss denna. Ena planetns bagage fick lyftas ut igen pga avsaknaden av passagerare. Andra planetns tryckluftssystem krånglade och vi höll på missa sista planet hem i Amsterdam pga en alltför noggrann kontrollant på flygplatsen... Genom allt detta så bara skrattade och busade töserna och sov hela nattflyget hem. Tur var väl det, för det man inte kan påverka

bygger ändå upp en inre stress som inte direkt hjälper till när det är första gången barnen flyger och i vårt fall även första gången vi flög med barn.

Väl hemma möttes vi av närmaste familjen som fick chansen att träffa oss alla och vi bjöds på lite mat innan vi åkte hem till huset och lugnet. Därefter flöt allt på i vanlig ordning med alla myndigheter, socialen, läkarbesök blandat med våra rutiner i hemmet med matning, lek och läggning. Rutiner har varit A och O! Från första dagen försökte vi ha samma rutiner varje dag i hur man äter, var man leker, var man sover, hur man borstar tänderna och hur man åker bil. I vårt fall har detta fungerat oerhört bra och töserna kom snabbt in i vardagsrutinerna och tidsomställningen här hemma. Redan efter en månads tid hade de växlat det kinesiska ordförrådet till det svenska då vi kunde direkt översätta det de sade till oss med det svenska ordet och uppmuntra dem att använda de nya genom sånger och rolig mimik. Nu när vi varit hemma i fem månader kan vi bara säga att anknytningen hitills har gått över förväntan och deras ordförråd har fullkomligt exploderat i ord och fraser som i sin tur underlättar förståelsen för dem som syskon och vad det innebär att vara familj.

Avslutningsvis vill vi bara säga som så många andra sagt före oss: Detta är ett fantastiskt sätt att bli förälder på och den dagen man får sin allra första kram och får höra orden mamma, pappa så inser man att man kan övervinna allt: Man är en Familj!

Text & foto Jeanette Dahlvig

Wendela

Wanessa

- När man hör att det har blivit bättre blir man glad

Det säger Elisabeth Westholm, en av de medlemmar som arbetar för bistånd till Nava Jeevan och ISSA i Kolkata.

- Sedan december förra året har vi tillsammans med andra Indienföräldrar skickat ner cirka 25.000 kronor. Det är så skönt att se att när vi alla hjälps åt och ger lite så blir det ett bra resultat.

I december 2010 firade ISSA 35 år. Vi är jätteglada att vi kunde ge en gåva motsvarande 10.000 svenska kronor till deras verksamhet. En gåva som var från alla oss som bidrar till Nava Jeevans vänner. Alla som har träffat Mrs Saroj Sood vet att det är en mycket driftig kvinna med stort hjärta. Under årets sommarträff berättade hon om sitt nya projekt. Man har upptäckt att det runt en av järnvägsstationerna i Kolkata försvinner många barn, barn som man tror blir offer för den omfattande traffickingtrafik som pågår i Asien. Mrs Soods lösning på problemet är att öppna ett av barnhemmen som finns i närheten för "fritidsverksamhet". Och självklart ville vi försöka hjälpa till så gott vi kan.

Under sommarträffen i Hällevik samlades det in pengar och Nava Jeevans vänner lovade skjuta till lika mycket som det som samlades in av barnen under sommarträffen. Det gjorde att vi kunde skicka ner sammanlagt 50.000 rupies = ca 8000 svenska kronor. Under året har många bidragit med en liten summa då och då. Och de som besöker Nava Jeevan säger att de kan se att det ger ett resultat.

Vi har också skickat ner cirka 16.000 rupies som vi inte vet vad de ska användas till än. Och vi har naturligtvis som vanligt, skickat ner pengar till julfirande för barn och personal på Nava Jeevan. Vi hoppas att vi kan återkomma med lite bilder i nästa nummer av BFA-tidningen.

- Vi är jätteglada för alla familjer som är med och hjälper till. Vi vet att många sätter in en liten slant, kanske 50 kronor, när de betalar sina räkningar. Det är vi jättetacksamma för och vi ser ju verkligen att genom att vi alla skjuter till en liten summa kan det göra stor skillnad, säger Elisabeth Westholm.

Vill du också hjälpa barnen på Nava Jeevan? Du kan sätta in ditt bidrag på pg 146 34 93 - 5.

Tack till alla Er som hjälpt oss att hjälpa Nava Jeevan under året.

Elisabeth Westholm, Ewa Bramstång, Ingrid Lindström & Maria Hedqvist

Vi ordnar den trygga adoptionsresan!

När du skall ut på ditt livs viktigaste resa, vet vi precis vad du behöver när det gäller planering och upplägg av den. Vi är väl bekanta med alla tänkbara frågor ni har i samband med resan. Givetvis har vi goda kontakter och förmånliga avtal med välrenommerade flygbolag till den destination som är aktuell för just Dig! Allt för en trygg helhetslösning.

- Här får du kunskap, engagemang och eminent service!

Kajsa Persson, Susanne Dal Molin, Caroline Wrethander, Anne Lorentzon

Planerar du en återresa?

Vi har allt fler kontakter med familjer och adopterade som vill besöka sitt födelseland. Genom åren har vi byggt upp bra kontaktnät internationellt och skräddarsyr just er återresa.

Hör efter med oss om hur vi kan arrangera det för er del på bästa sätt.

Kontakta oss, så är du en bit på väg!

Tyghusgatan 2, 302 32 Halmstad Tel: 035 - 16 05 05
E-mail: adoption.halmstad@resebolaget.se, www.resebolaget.se

Den efterlängtnade återresan till Vietnam

När jag kom hem till Sverige med Pär, född i Danang i Vietnam, som då var 2,5 år. Under de fyra veckor vi tillbringade i landet blev jag förälskad, inte bara i min son, utan också i hans födelseland och i de hjälpsamma och vänliga människor vi mötte.

Hösten 2006 funderade jag på vad jag kan göra för att behålla kontakten med landet och för att hjälpa någon som inte har det lika förspänt som vi har det här hemma. Jag bestämde mig för att börja hjälpa en familj så att deras barn kan gå i skolan, och det var på den vägen vi via BFA's fadderbarnsverksamhet började hjälpa vårt fadderbarn Pham Hoang. Han bor i Danang tillsammans med sin mamma och han är idag 16 år. Sen starten har vi kontinuerligt fått nya foton på vår pojke. Pär har tapetserat utsidan av sitt lekskåp i vardagsrummet med foton på Pham Hoang. Fastän vi inte hade träffat honom har han hos oss hela tiden känts som en familjemedlem som vi innerligt håller av och Pär har i många år pratat om att honom ska vi träffa någon dag.

Ungefär vid samma tidpunkt som vi blev faddrar beslutade jag mig för att vi skulle göra en återresa till Vietnam innan Pär

började i årskurs 1 hösten 2011. I våras gjorde vi så vår efterlängtnade resa!

Vi hade tre intentioner med vår första återresa: besöka barnhemmet, hälsa på fadderbarnet och att uppleva en stor del av landet. Upplägget kanske kan uppfattas som intensivt och stressande, men jag kände att på vår första återresa vill vi nyttja tiden till mycket upplevelser så att det när det blir dags att göra ytterligare resor så besöker vi istället bara ett eller två ställen.

Vi bestämde oss för att åka på en rundresa i landet arrangerad av en resebyrå här i Sverige. Resan var på två veckor och upplägget passade oss utmärkt. Vi startade i Hanoi med dagsutflykter till bl a Halong Bay, pagoder, litteraturens tempel och vattendockteatern. En av kvällarna var vi på restaurang 'Little Hanoi' i Hanois äldre kvarter, samma restaurang som vi besökte tillsammans med Madelene och Jocke Eng-

strand med deras lilla Liam i samband med att vi hämtade våra pojkar. Allt var sig likt, kändes som om tiden stått stilla – akvariet stod kvar på samma plats och inredningen var densamma, maten lika god etc.

Med på rundresan var en svensk guide som heter Monika, hon engagerade sig genast i Pär och vår återresa på ett trevligt och hjärtligt sätt så att vår resa fungerade mycket bra. Vi var totalt 25 resenärer på rundresan, majoriteten var runt pensionärsåldern, så Pär med sina 7 år blev genast mångas favorit och gullegris. Jag hade innan avresa känt viss oro för att Pär skulle ha svårt att koncentrera sig och eventuellt störa övriga resenärer, men ack så fel jag hade. Han visade sig vara helt redo för den här resan och lyssnade intresserat på guiden och var smart nog att passa på att sova middag då vi åkte buss för att orka med övriga aktiviteter. Jag kände mig verkligen stolt över min älskling!

Nästa anhalt blev centrala Vietnam med Danang och Hoi An, vilket för oss var huvudpunkten på resan. Passande nog hade vi nästan två dagars fri tid i Hoi An. Vårt huvudmål var då att återbesöka Röda korsets barnhem i Danang där Pär bott sina första 2,5 år och att besöka vårt fadderbarn. Besöket på barnhemmet var fint, barnsköterskorna kramade, pussade och bar Pär. Kändes så härligt att se deras kärlek till honom! Jag har hela tiden trott att Pär kom ihåg något av sin tid på barnhemmet, men det visade sig ganska snart att han inte har några minnen därifrån, men trots det var Pär så följsam och förstående när sköterskorna ville pussa på honom. Det kändes bra att få visa Pär barnhemmet igen (trots att det är en ny byggnad en liten bit ifrån den förra då den byggnaden Pär bodde i förstördes av en orkan för några år sedan).

Därefter väntade ett besök hemma hos vårt fadderbarn Pham Hoang, som visade sig bli oerhört känslofyllt på alla de sätt. Han och mamman bor en bra bit utanför centrala Danang och vi fick hjälp av representanter från Röda korsets kontor att ta oss dit samt med tolkning. När vi anlände till deras hem gick det upp för mig hur stort det säkerligen var för dem att få besök av oss. Jag hade inte riktigt förstått det innan vi kom dit. Pham Hoang är en blyg och lite försynt kille med varma ögon och ett ljuvligt leende. Mamman var svag och gav ett intryck av att ha fått slita hårt i livet. Hon var oerhört noga med att via tolken få framföra att vårt bidrag till Pham Hoang varje månad verkligen hjälper dem. Mötet med dem där i deras hem blev verkligen känslofyllt på alla de sätt både för oss och för dem. I mig personligen satte mötet djupa spår. Lång tid efter att vi kommit hem till Sverige kände jag en konstig tomhet, en känsla av otillräcklighet och orättvisa. Här lever vi i ett enormt överflöd medan andra knappt inte kan äta sig mätta. Jag kände en tomhet och upplevde att det vi bidrar med helt enkelt bara kändes som en 'spott i havet'. När några veckor gått och jag hunnit smälta våra upplevelser har jag fått rätsida på mina tankar och funderingar och inser att det lilla vi ändå gör och bidrar med faktiskt gör skillnad för den här familjen som vi känner innerligt för. Väl hemma la jag alla mina resterande dollar och dong på posten till vår kära familj i Vietnam.

Under vår vistelse i Hoi An var vi två kvällar i den närliggande byn Cua Dai dit vi gick i flera veckors tid och åt middag under vår första vistelse i landet. Det var nostalgiskt att äta på samma restaurang, besöka hotellet där vi då bodde i flera veckor och att besöka den syateljé där vi då lät sy upp

kläder. Ägarinnan av syateljén stod och pratade med en kund då vi stannade till vid hennes butik, hon tittade upp och reagerade med ett igenkännande leende och kom fram. Tänk att hon minns oss trots att det var så länge sen senast! Det var hon och hennes man som då för fem år sen visade oss till en frisör där Pär fick klippa av sitt långa hår. Besöket hos den frisören glömmet jag aldrig. Vi blev skjutsade dit på vespa, jag hade lilla Pär i knät framför mig, och frisören hade sin salong i ett litet fallfärdigt skjul i ett fattigt kvarter i utkanten av byn.

Sista anhalten på vår rundresa blev södra Vietnam då vi besökte Can Thó och Ho Chi Minh City, där bl a besök på flytande marknaden och Cu Chi tunnarna ingick. I söder träffade vi på en manlig lokal guide som var med vår grupp under dagarna vi spenderade där. Han blev väldigt förtjust i Pär och tog hela tiden täten och höll Pär i handen. De fann varandra och Pär lärde honom svenska ord och han lärde Pär vietnamesiska. Vi har fortfarande mailkontakt med guiden och det sista han sa innan vi lämnade är att Pär är välkommen att bo hos honom och hans familj (han har tre döttrar) för att lära sig vietnamesiska.

Väl hemma så är vår längtan efter att göra ytterligare resor till Vietnam mycket stark, den har liksom vuxit sig än starkare. Pär är stolt över sitt ursprung och hans längtan och kärlek till landet är mycket stor. Det är ofta han uttrycker 'jag längtar tillbaka till Vietnam, när ska vi åka dit igen?' För oss känns det bra att ha gjort den här resan, Pär är nu så stor att han minns och vi pratar i princip dagligen med stor glädje om det vi upplevde då vi var där i våras. Vårt mål är att kunna göra ytterligare en resa till vårt älskingsland 2013 eller 2014, men då satsar vi på att tillbringa lite längre tid i trakterna kring Danang och att självklart besöka både barnhemmet och Pham Hoang igen!

Stort TACK till QH och Torsten för den hjälp vi fick med att arrangera vårt besök på barnhemmet och hos vårt fadderbarn.

Text & foto Carita Jonsson

Första mötet med vår blivande son och lillebror. Foto: Privat

Första resan till Ryssland

Fredagen den 5 augusti åkte vi tidigt till Arlanda, vi lämnade hemmet klockan halv sex på morgonen. Vi hade bestämt oss för att vara turister i S:t Petersburg, eftersom vi aldrig hade varit där. Vi är Clive och Annika och Clives dotter Molly, tio år. Vi tyckte att det var både kul och viktigt för henne att följa med på den första resan, när vi för första gången skulle träffa vår lille son och lillebror. Vi kom fram runt lunchtid och tog det ganska lugnt resten av dagen. Vi var lite trötta efter den tidiga resan, men gick till en krog och åt och tog en tur på stan. På kvällen gick vi ner till hotellets spa-avdelning med båda bastu och pool. Vi hade bokat ett lyxigt hotell eftersom det blev som en minisemester för oss.

På lördagen gick vi upp tidigt och tog oss ut på stan. S:t Petersburg är stort och fint med stora pampiga byggnader och många människor och man kan vara där i flera dagar och bara titta på allt. Vi såg Eremitaget bland annat, men gick inte in eftersom det förmodligen skulle bli för tråkigt för Molly. En sak som slog oss var alla brudpar överallt, unga par, tjejerna i vita gräddbakelser till klänningar och killarna i grå eller svart kostym. Tjusigt, men såg dyrt ut – man undrar hur de har råd eftersom de flesta i Ryssland har svårt att få ihop vardagslivet. Men just den här dagen var i alla fall perfekt att gifta sig på: strålande sol och varmt. Det blev en härlig men lång dag även för oss.

Tidigt på söndagen den 7 augusti blev vi hämtade vid hotellet – hela tiden vi var i Ryssland fungerade transporter utmärkt, vi blev hämtade av chaufför och tolk/guide – och kördes till flygplatsen. Nästa destination var Archangelsk och det kändes mest som en lång väntan där. Vi kom fram till hotellet, fortfarande hade vi en säng och Molly en säng, och åt. Restaurangen på hotellet var bra, men hotellet hade lite lägre standard än det i S:t Petersburg. Hela stan hade lägre standard än S:t Petersburg, om man nu kan säga så, och det kändes som att vi hade kommit till det ”riktiga”

Ryssland. Archangelsk är en stor stad, 100 000 invånare, med universitet och ett riktigt centrum. Husen är slitna och i hela stan luktade det något konstigt, förmodligen från någon industri. Det ligger precis vid Vita havet, som är en bukt av Barents hav, så det är en aning kallare än i till exempel S:t Petersburg. Vi gick inte ut så mycket faktiskt, Molly ville inte det eftersom vi såg en lös hund springa omkring, men vi tog en promenad längs vattnet. Det var en hel del folk ute och strosade. Vi tog en kaffe på ett kafé där två unga tjejer jobbade. Det var ett modernt kafé, men de förstod inte vad vi sa när vi beställde kaffe. Eller rättare sagt, de förstod men kunde inte svara. Efter lite teckenspråk och vår i Sverige inköpta ”Ryska på resan”, förstod vi att elen hade gått. Vi fick dricka Cola i stället. Vi kunde också handla ett kepx paket i en liten kiosk. Engelska funkade inte så bra, men med teckenspråk kan man komma långt! I Archangelsk blev det mycket väntan och lite enformigt.

Måndagen den 8 augusti träffade vi till slut vår tolk Valentina, en tjej i vår egen ålder som var jättetrevlig och duktig på svenska. Vi träffade henne på hotellet och åkte direkt till ministeriet, där vi träffade en man som hade läst vår utredning och sa att allt såg bra ut. Allt gick bra, men det är en konstig känsla att vara så mycket i händerna på andra personer, människor som har läst något väldigt privat om våra liv och som har bedömt oss. Jag blev också lite orolig att han skulle säga att det var något fel på vårt barn – när vi fick barnbesked stod det i läkarutlåtandet att han hade en hjärnskada. Jag ringde till BFA:s konsultläkare som försäkrade att det inte var något fel på vår son och att det är vanligt att det står olika diagnoser i papper från Ryssland, diagnoser som inte har någon förankring i verkligheten. När vi hade varit på ministeriet kördes vi till flygplatsen för att ladda för resan med det minsta flygplanet – det som skulle ta oss till Kotlas och vår son och lillebror. Propellerplanet var gammalt och slitet, flygplatsen i Kotlas likaså, men allt gick bra. I Kotlas finns ett hotell och vi checkade in samtidigt som piloten. I stan bor cirka 60 000 människor och har man inte tidigare varit i Östeuropa, är Kotlas en ganska upplysande plats att komma till. Slitna hus, slitna människor men allt

Barnhemmet i Kotlas. Foto Annika Dzedina

fungerar. Fast för Molly var det nog lite av en chock att komma dit, även om jag tror att hon kommer att bära med sig minnet av resan och Kotlas resten av livet. På rummet fanns bara en säng där vi fick sova alla tre; men desto fler myggor. Det kryllade av dem, trots myggnät runt föntren, och till och med jag som sällan blir myggbiten var alldeles rödprickig i flera dagar efteråt. Fast de kliade inte. Kotlas är ingen supertrevlig plats för turister, vi höll oss inne en hel del, men vi var ju också där för den stora händelsen: barnhemmet.

Tisdagen den 9 augusti hämtade vi på förmiddagen och kördes till barnhemmet. Vi var ganska lugna även om det var en stor dag. På barnhemmet bor det 120 barn mellan 0 och 3 år, men vi fick inte se de andra barnen eller rummen där de sov och åt. Vi blev ”infösta” till ett kontor där vi träffade en läkare och en sjuksköterska som berättade om vår pojkes fysiska tillstånd och utveckling. Sedan berättade en annan dam om hans biologiska mamma och vad de visste om henne. Vi fick också se ett foto på henne vilket kändes lite märkligt tyckte jag. Jag har nog inte riktigt tänkt reflekterat över hur det skulle kännas. Jag kan inte heller säga att jag kände särskilt mycket när de sedan kom in med vår lille pojke, mer än att ”han finns, på riktigt”. Men det är en oerhört speciell situation att sitta på ett kontor och bli iakttagen av andra människor som man inte alls känner, i en händelse som är en av de märkligaste i ens liv. Läkaren och sjuksköterskan gick, men Valentina och den andra damen var kvar, samtidigt som en tjej kom, hon var från ministeriet och skulle iakttä hur vi knöt an till barnet och hur han såg ut när han träffade oss.

Allt gick bra, vi bar honom och hade honom i knäet i lagom rättvisa portioner alla tre. Vi hade både filmkamera och stillbildskamera med oss, vilket vi är glada för nu. Det är kul att spara till framtiden. Barnhemmet är bra, vi kunde leka med leksaker och gå runt i den lilla inomhusträdgården med massor av växter och två undulater i en bur. Allt är rent och fint och de har också en gunga en bit bort från kontoret som vi testade. Vår son skrek en gång, förmodligen när han upptäckte att han inte kände oss, men

var lugn och lite nyfiken resten av tiden. Han har bara träffat en man tidigare i sitt liv, så Clives närvaro gjorde honom nog lite förundrad. Efter vi hade sagt hej då åt vi på en restaurang som Valentina tog oss till.

Den 10 augusti hade vi återigen fått tillåtelse att vara på barnhemmet i tre timmar, men det blev inte riktigt så länge. Vår pojke hade feber när vi kom och det var osäkert om vi kunde träffa honom över huvud taget. Men han fick något slags medicin och de bar in honom igen. Han hade andra kläder på sig, och han log när han såg oss! Det kändes stort. Nära. Han är vår! Vi var på barnhemmet någon timme och lekte med den leksakshund vi hade med oss, satt med vår pojke i soffan och åt kex och promenerade med honom. När vi var vid undulaterna började jag pipa som dem och då petade han med sina fingrar i min mun! Det kändes som ett förtroende. Allt gick bra, men när han blev lite hängig igen, tog de in honom så att han fick lägga sig. Vi lämnade kvar hunden och fotoalbumet vi hade med oss, men han har redan glömt oss och det känns lite absurt att vi är här medan vårt barn är där. Men det är som det är.

Hela tiden vi var där flöt allt på och vi blev behandlade med respekt och det var inget krångel, bara man gjorde som man blev tillsagd och betalade till de personer man skulle. Barnhemmet är fint och personalen verkar kunnig. Den riktiga glädjen och närheten kommer dock när vi är hemma alla fyra, när vi fått vårt barn och kan ta hand om honom och vara nära honom. Det har varit så mycket att fixa med alla papper sedan vi kommit hem, och vi har jobbat heltid och Molly går i skolan och har läxor, så vi har inte riktigt hunnit känna efter hur mycket vi egentligen längtar efter honom. Men snart är han hemma....

Text Annika Dzedina

Besök på Centralmyndigheten i Brno, Tjeckien

Vi var inbjudna till centralmyndigheten, Office for International Legal Protection of Children, i Brno 10-11 oktober för att presentera vårt arbete på Barnen Framför Allt. Inbjudan var en del av ett Europeiskt projekt för att stärka effektiviteten av mänskliga resurser på myndigheten.

Eftersom vi inte skulle vara borta så länge blev det ett fullspäckat program under några dagar. Vi valde att flyga till Prag och sedan åka tåg till Brno. Det är billigt att åka tåg i Tjeckien, det fungerar bra och man ser mycket av den vackra landsbygden. Vi tillbringade en extra helgdag i Prag och hann se lite av denna fantastiska stad. Förutom de traditionella sevärdheterna i Prag så hann vi med ett besök i en barockkyrka och lyssnade på en orgelkonsert på kvällen, mycket stämningsfullt. Vi bodde högt upp, nära Borgen och Svenska ambassaden. Det var en vacker promenad ner till centrum med fantastisk utsikt.

Brno är också en vacker stad med mycket historia. Det är en studentstad med många universitet. Den största delen av tiden i Brno gick åt till besök på centralmyndigheten. Vi hade ett stort material med oss, som vi presenterade på ett möte. De var framförallt intresserade av hur Sverige arbetar med övergivna och försummade barn inom landet, BFA-A:s historia och nuvarande arbete samt vår erfarenhet av internationella adoptioner från andra länder som vi samarbetar med. Det fanns också tid för diskussioner av aktuella ämnen.

Vi besökte barnhemmet i Kyjov tillsammans med psykologerna på myndigheten. Vägen till Kyjov var väldigt vacker. Barnhemmet låg i anslutning till ett sjukhus och på barnhemmet fanns det 30 platser för barn mellan 0-3 år. De utförde både inhemska och internationella adoptioner. De hade också en dagverksamhet samt en lägenhet där biologiska mammor kunde bo tillsammans med sitt barn under kortare tid för att få stöttning. Vårt intryck var att barnhemmet var välskött och hade en mycket engagerad personal som försökte ta hand om barnen på bästa sätt.

Barnhemmet i Kyjov.

Vi besökte också en institution för handikappade barn i Brno. Verksamheten har pågått sedan 20-talet (även under krigstid) i en gammal slottsbyggnad med tillhörande slottsträdgård, där det förutom vacker natur fanns aktiviteter och djur. Man arbetar mycket med rehabilitering, för att barnen så småningom skall kunna klara sig "själva" så mycket som möjligt. Det finns ett romskt museum i Brno, som vi besökte. Vi rekommenderar alla som har möjlighet att göra ett besök där. Det finns möjlighet att få en engelsk guide. En del av utställningen är helt ny. Mycket tankvärt om romernas historia och romernas situation i dag i Tjeckien. Brno har en stor härlig marknad på torget varje vardag. Det är närodlat och billigt och besökare i Brno bör inte missa denna. Självklart har vi också besökt ett tjeckiskt hem på ett evening party vilket var spännande. En pampig våning i en enorm villa fylld av härliga robusta "öststatsmöbler". I Tjeckien bjuder de gärna och ofta på kakor, mat och dryck. Vi har smakat det mesta och fått veta mycket om Tjeckiens historia och om hur man lever idag.

Text & foto Lena Sundvall & Anna-Karin Stahre

Anna-Karin och Lena med personal på Centralmyndigheten i Brno.

På Åhuslägret 2011

Ojoj, skulle vi inte få se Lukas på hela vår semester!? Hela 4 veckor på läger, hur skulle det gå? Sonens argument "Men Mamma, det blir ju en erfarenhet för hela livet ju!" Klart grabben ska åka, men vi då....det blir nog värst för mamma....men han är ju ändå 15 i alla fall.... Okej då, vi var ju trots allt ändå välkomna på besök på söndagarna....för att byta tvätten!

Ja, frågorna var många när det gick upp för oss (...eller ska jag kanske erkänna direkt att det är jag som är kontrollfreak...) att han blev antagen till ett kombinerat Konfirmations- och Scoutläger som vi sökt till för mer än två år sedan. Jisses var tog dessa två åren vägen?! Redan här... Nu?!

Vi fick tipset om lägret från en annan familj som för något år sedan skickat sin son till samma läger, de var helnöjda. Det hade funkade så bra. Ja, det lät ju onekligen bra och visst, så här med facit i hand så kan jag bara instämma.

Det som gjorde saken extra kul var att ovan nämnda familj i år skulle skicka sin dotter på lägret. Åh, så kul för dem! De två tillsammans, de som faktiskt bott sina första två år på samma barnhem, på samma avdelning och som är lika gamla så när som på en månad!

De har i och för sej bara träffats ett par gånger tidigare under åren som gått och jag tror det är mer vi mammor som haft kontakten och hållit den kvar. Det har känts viktigt och jag tror våra barn tycker det samma även om de inget minns från sina första år. Det är liksom, i tyst samförstånd, ett hemligt band till det som fanns en gång som bara är deras. En del av deras ursprung som vi i övriga familjen ofrivilligt står vid sidan av.

Nu är de hemma igen efter intensivt lägerliv med konfirmationsläsning, tidiga mornar, sena kvällar, fullspäckat schema, sång, musik, teater, diskussioner om livets frågor i stort och smått och scoutliv med allt vad det innebär av tält, matlagning på öppen eld, bad i sjön och....Bajamajor. Visste ni att det finns sånger och ramsor om Bajamajor?

4 underbara veckor med massor av erfarenheter och ett dryga 50-tal nya vänner har de vunnit....

Lukas egen sammanfattning av lägret bestod i alla fall av endast två meningar..... "Jag är så jävla nöjd. Jag är stolt över mej själv!" Ja, vad mer behöver man säga.....

Fotnot: Lukas har diagnos FAS. Läs mer om detta på www.fasforeningen.nu

Text & foto Gerd Stjärnfäldt

Åhuslägrets ursprung och historia

Åhuslägret startade 1968. Syftet med lägret är att ge ungdomar med funktionshinder, företrädesvis intellektuella funktionshinder, och ungdomar utan funktionshinder en möjlighet att lära känna varandra och konfirmeras tillsammans. Svenska scoutförbundet började under tidigt 1960-tal med lägerverksamhet för ungdomar både med och utan funktionshinder. Det var mot den bakgrunden och i samarbete med Snapphane scoutdistrikt som Åhuslägret tog sin början. Lägret är fortfarande ett scoutkonfirmationsläger, och de som inte redan är invigda scouter blir det under lägret.

// källa www.ahuslagret.nu

Stöd BFA's bistandsverksamhet genom att annonsera

Nyfiken? För mer information och priser kontakta redaktören Supriya Melin på mejl: supriya.melin@bfa.se eller telefon: 076 114 29 28.

Ni kan även kontakta bistandsgruppen på bistand@bfa.se

Tack för ert bidrag!

Jul i våra adoptionsländer

Bulgarien

I Bulgarien firar man jul den 24 och 25 december. Man firar hemma med släkt och vänner. Julmiddagen, som är vegetarisk, äter man den 24:e. Speciellt för Bulgarien är att man under jultmiddagen alltid serverar ojämnt antal maträtter, 3,5,7,9,11,13 osv. Maträtterna symboliserar ofta de olika månaderna på året. Julklapparna delas ut på morgonen den 25:e och efter julklappsutdelningen äter man åter köträtter, i mängder.

Indien

Vad är första tanken när jag börjar skriva om jul i Kolkata. Jo, en härlig julafton som börjar med middag hos en kompis och senare midnattsmässa i St Pauls Cathedral. Juldagen med lunch på klubbens gräsmattor.

I Kolkata firas julen som en stor högtid. Det härrör från Calcuttas koloniala förflutna. Britterna var tongivande för firandet och det är fantastiskt att notera att 65 år efter att Indien blev självständigt finns det några saker som har blivit en del av våra liv. Park Street är juldekorerat även om det har blivit lite mindre de senaste åren. Butiker och restauranger dekorerar sin del av gatan och serverar speciella julmenyer.

För några av oss som har studerat i skolor som drivs av kyrkan i norra Indien, börjar jullovet första veckan i december. För andra som sjunger i kör och ska öva julsånger som ska sjungas i kyrkan på julafton börjar lovet senare. Jag minns vår personal hemma, vissa bengali och några Bihari kallar julen "Barra Din". Grovt översatt är det "stora dag". Min mamma fick ordna så att det fanns tårta till alla. Alla mina kusiner och jag skulle träffas för att dekorera våra julträd och invänta ankomsten av Santa! Även i detta hushåll som inte är kristna är julen en stor del av våra liv.

Nu, trots att vi inte längre väntar med bultande hjärta för att Santa ska komma med presenter, finns det ändå en viss spänning med att ta in julträdet och sätta upp alla dekorationer. De flesta av oss samlas med vänner till en middag med läckert kallskuret

och naturligtvis kalkon. Jul kaka med grädde avslutar måltiden. Kvällen avslutas med midnattsmässa i Sankt Pauls-katedralen. Bilfärd längst Park Street på väg till kyrkan och på vägen tillbaka är ett måste. Park Street är fullt med ungdomar med Santa hattar. Folk reser långt för att se lamporna på Park Street.

Sociala klubbar i Kolkata har alla en julfest på kvällen för barnen och sina medlemmar. Santa kommer i sin vagn i slutet av festen och har med sig presenter till alla barn. På juldagen ordnar klubbarna luncher och vi kan sitta ute och äta och njuta av Kolkata vintern med sol och värme.

Många i Kolkata håller fast vid sina jultraditioner och för dem vidare till sina barn. Vissa firar julen som en vanlig helgdag med en utflykt med picknick. Men för mig och många andra är det ett par härliga dagar som firas på samma sätt varje år och något vi ser fram emot år efter år.

Ryssland

I Ryssland firar de flesta numera jul den 7 januari enligt traditionen i den rysk-ortodoxa kyrkan. Skillnaden på jul inom den ortodoxa kyrkan och inom andra trosbekännelser är en skillnad mellan den "mycket gamla" julianska kalendern och den "nya" gregorianska kalendern. Den gregorianska kalendern är idag den vanliga kalendern, precis så som den julianska var under det romerska imperiet.

Den nya kalendern infördes i Ryssland 1917, men den ryska ortodoxa kyrkan har medvetet hållit fast vid den gamla julianska kalendern.

Julen i det ortodoxa Ryssland har alltid varit förknippad med massor av traditioner. Firandet började på juldagen och varade fram till kvällen före Trettondagen. Det ansågs lämpligt att ta hand om fattiga och sjuka människor: att besöka barnhem, härbärgen, sjukhus och fängelser. Jultiden innebar en massa festligheter i form av gatufestivaler, maskerader, besök hos släktingar

och vänner. Människor tyckte om att sjunga julsånger, spela spel, rida hästar, göra snögubbar och åka kälke nerför backarna. En omtyckt tradition var att klä ut sig i roliga kostymer eller kläder och gå runt och knacka på folks dörrar och skoja med dem. Ungdomar, särskilt flickor, älskade att sia om framtiden med hjälp av speglar och ljus.

Efter 1917, då kyrkan skildes från staten, glömdes en stor del av traditionerna bort. Julfirandet var förbjudet, så ryska folket kunde bara öppna firandet på nyårsafton. Nyårsfirandet blev på så sätt en viktigare helgdag än julen. De sa "nyårsgranen" och förväntade sig en Farfar Frost (ryska tomten) och hans sondotter Snegurochka (snöflickan) som kom med presenter på nyårsdagen.

Sedan 1991, har man återinfört den 7 januari, som en officiell helgdag för alla människor i Ryssland. Fler och fler människor förstår innebörden av denna dag och har återupptagit en del av de gamla traditionerna. I allmänhet är den ryska julen en mycket lugn familjehelg. Det har alltid varit och är fortfarande riklig, festlig och påkostad mat i Ryssland till jul. Fiskrätter, stekt gås, köttkrätter med gelé, fylld spädgris, grishuvud med pepparrot, hemlagad fläskkorv, rostbiff, plättar, olika aspic och honung- och ingefärsbröd.

På trettondagsafton vid midnatt firas en speciell julgudstjänst inom den ryska ortodoxa kyrkan. Processioner där man bär olika julikoner lockar många människor.

Som ryss har du vanligtvis en mängd vänner och bekanta över hela världen, och man börjar gärna firandet av julen tillsammans den 25 december. Därefter kommer nyårsdagen, som firas med dans, sång, underhållning och en massa festligheter. Inom den ryska ortodoxa julen är inte den 7 januari den sista festligheten för julhelgerna. Gamla nyårsdagen, den 14 januari, är en mer

traditionell högtid som tidigare var början på det nya året i gamla Ryssland.

Ryska folket älskar januari eftersom man då brukar vara ledig. Det snöiga landskapet andas renhet och skönhet och möjligheten att tro på underverk och magi ligger som en trolsk anda över det ryska folket.

Sri Lanka

Julen är en väldigt speciell tid för alla människor i Sri Lanka oavsett om man är kristen eller buddhist. Klimatet förändras under denna tid och alla känner sig glada när det blir lite kallare. Barnen har normalt skollov under jultiden och alla väntar förvåntansfulla på de presenter de kommer att få från sina föräldrar, sin partner, söndagsskolor och vänner.

Alla kristna går till kyrkan på juldagen. Även de människor som inte brukar gå till kyrkan brukar inte missa juldagens mässa. Julen är den dag då alla familjemedlemmar samlas för att umgås, äta middag tillsammans och dela ut presenter. För mödrar och hustrur är detta en mycket hektisk tid eftersom de förbereder flera typer av sötsaker och speciella julkakor, städar hemmet och förbereder nya kläder för familjen. Om man bor långt ifrån sina släktingar så brukar man under julen åka hem för att umgås med varandra.

Julgranar och julkakor är viktiga när man firar jul i Sri Lanka. Dekorerade julgranar med julklappar runt kan ses i husen, även i buddhistiska hem, kontor och även i shoppingcentrum. Ungdomarna brukar gå med i julkörer och sjunga i kyrkan men också gå från hus till hus för att sjunga julsånger. Människor är vakna till efter midnatt för att ta emot körer som sjunger julsånger och deltar i festligheter såsom musik och inväntandet av jultomten.

Många kristna organisationer i Sri Lanka uppmärksammar särskilt behövande barn under jultiden. Det huvudsakliga syftet med detta arbete är att bringa lycka och glädje till de behövande barnen genom att ge julklappar samt kläder, skolböcker, godis och leksaker etc. Jultiden är den lyckligaste tiden på året för de flesta lankeser.

Taiwan

I Taiwan är julen ingen nationell högtid. De flesta är buddister. Det julfirande som finns är inspirerat av de traditioner som finns i Väst. De kristna går i kyrkan. Precis som här tillbringar man julen med familj och vänner. I skolorna finns traditioner att de vuxna klär ut sig till jultomte, berättar julsågor och skickar presenter till barnen.

Julen i Taiwan är, som på många andra ställen, väldigt kommersialiserad och kan kanske upplevas som mest ute på staden och i shoppingcenter med mängder av färggranna juldekorationer och julsånger. De taiwanesiska ungdomarna brukar ha fest på julafton.

Ungern

Precis som i Sverige börjar man fira jul första advent och barnen får adventskalender med små presenter och godis. Till julen dekorerar man ljusen med band i rött och guld, symbolerna för liv och ljus. Dagarna före jul går grupper av pojkar från hus till hus och spelar upp "Betlehem spelet", den heliga familjen. Man firar också Lucia.

Julen är en familjehögtid i Ungern. Familjerna klär vanligtvis granen tillsammans, men vissa följer den gamla traditionen, där granen ska vara en överraskning för barnen. Barnen får inte komma in och se granen förrän allt är klart, klockor ringer och det hörs musik. I den färggrant dekorerade granen har man hängt Ungerns speciella julgodis "szaloncukor" och namnade presenter till barnen. Man sjunger julsånger och öppnar presenterna tillsammans.

Traditionell julmat i Ungern är fisk och kål samt ett speciellt bröd som kallas "beigli"

Tomten kallas Mikulás. Han besöker barnen den 6 december. Om barnen varit snälla lämnar Mikulás en stövel fylld med nötter, karameller, äpplen, mandariner och chokladtomtefigurer. Tomtemor finns inte i Ungern, men Mikulás brukar ha med sig två busiga nissar. Julen i Ungern varar enligt religiös tradition till den 6 januari.

Bastext Våra kontaktpersoner Foto Supriya Melin

Finns mitt Indien?

I många år hade jag en dröm om att en dag få resa till mitt adoptionsland, Indien. År 2005 blev det verklighet. Det var en klassisk återresa med familjen som var väldigt viktigt för mig. För mig handlade resan om min bakgrund; att besöka min födelsestad Mumbai, barnhemmet Asha Sadan och att se vad det var för land jag kom ifrån.

Efter den resan föddes en ny dröm. Hur skulle det vara att leva i Indien under en kort period? Jag har ofta funderat på hur det skulle vara att ensam bara få gå längst gatorna i Indien. I ett virrvarr av människor, lukter, färger och kontraster. Att bara gå där och känna att jag tillhör det indiska folket. Att jag inte är svensk eller adoptivbarn, utan indier. Sex år senare blev den drömmen också verklighet och jag lever i den nu.

I mitten av november reste jag ner till Norra Indien och miljonstaden Kolkata. Här kommer jag att fira jul och min 25-årsdag innan jag reser hem till Sverige igen i slutet av december. Mina kontakter med Indien finns i Kolkata så det var givet att vistelsen fick bli här. Förutom att uppleva Indien så kommer jag att besöka och dokumentera adoption- bistånd- och fadderverksamhet som drivs av organisationen ISSA och som är en av BFAs kontakter.

Att resa ensam som ung kvinna till sitt adoptionsland är utan tvekan den tuffaste utmaningen som jag har tagit mig an och mina tankar är, precis som trafiken i Kolkata, i ett organiserat kaos. Hittills har det varit både spännande och omtumlande med mycket tid till reflektioner och självkännedom. Kolkata har ändrat min något naiva syn på Indien och **i nästa nummer av tidningen kommer jag att svara på frågan i rubriken.** Vilken bild fick jag av Indien? Kände jag mig som indier? Fann jag det riktiga Indien?

Text & foto Supriya Melin

BiståndsNytt

BFA-bistånd satsar på utvecklingsprojekt där hållbar utveckling, utbildning, integration och hälsa är några av ledorden.

Situationen just nu i DR Kongo

Det är valtider i Kongo Kinshasa. Detta har fördröjt BFA:s resa till Uvira där vi ska ta del av framstegen i Forum Syd-projektet och hälsa på våra fadderbarn. Vi får skjuta upp resan av säkerhetsskäl. Våra vänner i organisationen FEPAM tror att det ska gå bra att resa i januari. Vi får sikta på det.

Den 28/11

President och parlamentsvalet ska ske just när detta skrivs. Det har varit stora svårigheter att få ut allt valmaterial till alla delar av det jättestora landet och frågan är om man kommer att hinna, infrastrukturen är inte den bästa. Det är inte heller stämningen inför valet. Det är inte många som tror att det kommer att gå rätt och rättvist till, presidenten, Joseph Kabila kommer att vinna, tror man. Han har tillgång till hur mycket radio- och Tv-tid som helst, det har inte hans utmanare, främst Etienne Tshisekedi. Valarbetarna har tagit fasta

Meme Hilma förbereder elden.

på kongolesernas passion för rumbatacter. Dag och natt hör man hög rumbamusik med politiska texter. Valpropagandan blir hetare och hetare, nu precis innan valet har polischefen i Kinshasa förbjudit alla valmöten. Tårgas har satts in mot demonstranter och människor har dött under oroligheter. I Uvira har det hittills varit ganska lugnt meddelar vår vän Emanuel Mihigo.

Den 8/12

Idag ska resultatet av valet tillkännages. Vår kontaktperson Natanael Mihigo har rest hem till sina barn i Bukavu, cirka tio mil norrut från Uvira. Man väntar oroligheter eftersom oppositionen hotat med våld om det finns anledning att betvivla valutgången.

Den 11/12

Det är fortsatt lugnt i Syd Kivu-provinsen.

Gåvokort

Vad ger man en person som redan har allt? Kanske en get som sköts om av en kvinna i Kongo (eller i södra Indien). Eller skolmaterial till fem skolbarn för ett helt år. Nu, inför jul kan du också skänka ett gåvokort som ger fadderbarnen en riktigt härlig julfest.

En get kostar 400kr

Vet ni att vi, tack vare gåvokorten, har skickat pengar för nio getter till kvinnor i Uvira! Det ger dem en chans att ge barnen en mycket liten, men dock, skvätt mjölk. Geten får killingar som kan säljas eller behållas så att hjorden blir större. En get ger inget omedelbart välstånd men kan ge ett ekonomiskt tillskott efter en tid.

För 200kr ger du fem skolbarn arbetsmaterial

Barnen i FEPAMs skola har inte mycket förbrukningsmaterial. Ändå är det lika viktigt att de barnen tränar motorik och skaffar sig kunskap som barnen här hemma i Sverige. Ge någon ett 200-kronors gåvokort så bidrar du till att barnen i FEPAMs skola får papper och pennor.

Nu är det jul igen

I Kongo och i de kristna barnhemmen i Sri Lanka, liksom hos de flesta av våra andra fadderkontakter, firas jul precis som här. Men barnen i vårt lilla hörn av jättelandet Kongo Kinshasa eller de på de kristna barnhemmen i Sri Lanka får nog varken julklappar eller extra julmat, eller –godis. Därför har vi tryckt upp ett julkort som kostar 100kr. De pengarna går just till en riktigt härlig julfest. Kontoret meddelar just att man har sålt flera julkort. Men det finns många kvar.....

Gåvokorten och julkorten beställer du genom Ann-Charlotte på BFA-kontoret, telefonnummer 0300-331 31, mailadress: ann-charlotte@bfa.se. Det är bara att sätta igång!

Namibia

Soppköket i Ompunja, norra Namibia har kommit igång och fungerar bra! Fyra kvinnor tillreder soppan över öppna eldar i det utomhuskök som tillhör den kristna församlingen i Ompunja. Kvinnorna får hjälp av de äldre barnen både med tillredning och utspisning. Barnen, som köar för sin portion, har var sin mugg som de dricker soppan ur. De väntar tåligt på sin tur. Efter måltiden, när de fått lite energi, leker barnen och ledarna och samtalar. Det kan vara mycket som behöver dryftas med någon som bryr sig.

Den här möjligheten att äta sig mätt och känna gemenskap och trygghet, missar man inte. Det finns många föräldralösa barn i Namibia. Man ser dem på gatorna och framför allt vid de stora butikerna där de ber kunderna att köpa ett bröd extra... Lahja Reino, ansvarig för projektet, har inte tillgång till någon dator men hon kommunicerar via sin mobiltelefon och det går också fint! Någon gång har vi telefonkontakt. Trots att jag vet att Lahja har ett strävsamt liv låter hon alltid glad och full av energi. Det behövs många "Lahjor" här i världen!

**Text Margareta Wilholm
Foto Lahja Reino**

Biståndsverksamhet

Forum Syd - Projektet

Som ni vet har vi fått 200 000 sek från Forum Syd för att tillsammans med FEPAM genomföra ett projekt för eleverna i FEPAMs skola, deras föräldrar, vårdnadshavare och lärare.

Projektet som har demokratisering, mänskliga rättigheter som bas är i full gång och är framgångsrikt. Det pågår två alfabetiseringskurser, en för vuxna nybörjare och en för dem som redan lärt sig läsa men glömt det av brist på träning. Det är inte bara läsning/skrivning som tränas. Man får också en grundläggande matteutbildning och en liten kurs om omvärlden. Miljövärd ingår också i vårt projekt. I Uvira, i slutningen av de tidigare skogsklädda bergen ner mot Tanganyikasjön är den pågående skogsskövlingens inverkan på

landskapet mycket påtaglig. Det är inte svårt att motivera till trädplantering. Kanske kan man också få igång en småskalig verksamhet, en plantskola och försäljning av små trädplantor.

Demokratiseringsinformation och -övningar för skolbarnen, barns och kvinnors rättigheter och mäns rättigheter också, för den delen. I östra delarna av Kongo där kvinnorna inte kan gå till sina odlingar av rädsla för våldtäkt är undervisningen om de mänskliga rättigheterna extra stärkande och viktig.

Deltagarna i detta FEPAM – BFA – Forum Syd – projekt ska bli rustade att själva och tillsammans ta itu med sin situation. Hjälptill självhjälptill på demokratisk grund!

FEPAMs skola

I början på året började FEPAM att bygga sin egen skola. Man hade fått en tomt av kommunen på slutningen av berget som vakar över skolbarnens hem och snart hade man grävt för grunden och fraktat sten, sand, lera och vad mer man behövde till väggar och golv. BFA bidrog med en rejäl slant. Lagom till regnperioden fick man på taket. Ännu saknas dörrar och fönster. Man får vänta på bättre ekonomi.

Text Margareta Wilholm

Massaiflickorna i Suswa

Vi har också skrivit om denna oas i Rift Valley tidigare, men vi tar ändå en snabb repetition: Vår kontakt i Nairobi, Kenyan Children's Home/ Thomas Barnardo's House, räddade för ett antal år sedan en grupp föräldralösa massaiflickor från att bli omskurna och bortgifta. (Det är massaiernas sed att omskära flickor i tidig pubertet, innan det blir aktuellt med giftermål). I stället fick flickorna en bostad och skolgång.

Gruppen flickor har under årens lopp ökat från ett tjugotal till 130 studiemotiverade unga damer. Flickornas studieresultat är

rent av bättre än vid KCH/TBH:s skola i Nairobi. De unga damerna gillar besök och visar med glädje och stolthet upp sina sovrum, där sängarna står tätt och där de egna tillhörigheterna ligger i god ordning. Vid vårt besök underhölls vi med sång och dans och även med en liten pjäs. Vid tidigare besök fick vi delta i den stora julfesten med lekar, julspele, sång och julklappsutdelning.

Numer får man ansöka om tillträde till den ständigt växande internatskolan. Det slutar en överenskommelse om boende och skolgång mellan skolan och hemmet (farbror eller farfar). Flickorna blir inte omskurna, men för säkerhets skull undviker

de att göra besök i hembyn under tider då de traditionella omskärelserna äger rum.

Flickorna får en yrkesutbildning innan de lämnar skolan. De ska vara självförsörjande, oberoende och kunna visa upp en annan livsstil än den traditionella kvinnorollen i massaibyn (om de vill). De flickor som är studiebegåvade och det är ju många, går vidare till högre studier. Det är här BFA kommer in: Från nästa år kommer vi att sponsra secondary school- och collegeelever. Detta kommer ni att få höra mer om!

Text & foto Margareta Wilholm

FadderNytt

BFA-fadder har en omfattande fadderbarnsverksamhet och förmedlar ekonomisk hjälp från svenska familjer till barn i åtta länder: Indien, Sri Lanka, Vietnam, Polen, Nepal, Demokratiska Rep. Kongo, Kenya Bolivia och nu även Burundi.

Sri Lanka

I oktober besökte jag Sri Lanka och vårt nya Salvation Army projekt. Vi är så glada, alla 14 fadderbarn som ingår i projektet har fått faddrar. Fadderbarnen bor hemma hos sina föräldrar och får hjälp av sina faddrar så de kan gå i skolan och få en bra utbildning. De får hjälp så att de kan köpa skolkläder, böcker, annat material samt betala skolavgifter.

Vi samlade 9 av dessa 14 fadderbarn hemma hos en av familjerna, så jag fick träffa dem. Det var fantastiskt. Jag hade med mig lite presenter, kakor och dricka. Vi fick en härlig stund tillsammans där jag och vår kontaktperson berättade lite för dem om vad det innebär att ha en fadder i Sverige. De lyssnade och hade många

frågor om Sverige. Det var roligt att kunna berätta lite för dem. Jag hade även med mig deras första Fadderbidrag, som de mottog med glädje. De tog mig runt i byn och visade hur de bor. Det var intressant att se hur de har det och en härlig känsla att kunna hjälpa dessa barn till en bättre framtid.

Fadderverksamheten

BFA:s fadderverksamhet har vuxit mycket de senaste åren och vi är oerhört tack-samma för det. Jag vill på detta sätt rikta ett stort tack till alla faddrar som gör det möjligt för oss att hjälpa så många barn ute i världen. Varje vecka tillkommer det nya faddrar. Det är så roligt när man kan para ihop faddrar och fadderbarn eller faddrar med projekt... Vi har fortfarande som

mål att bli större och större för att kunna hjälpa fler barn och det verkar som att det kommer att gå bra. Allt arbete som görs i kontakten med våra faddrar, fadderbarn och kontaktpersoner i utlandet görs ide-ellt. Och vi behöver ofta hjälp... så är det någon som är intresserad, hör då av er till mig, Katarina, på 072-3203105

Kontakt

För mer information om fadderverksamheten, ring, samma telefonnummer som ovan. Det går även bra att mejla på fadder@bfa.se

Text Katarina Borg Adolfsson

Fadderbarnsverksamhet

Fadderbarnen i Nairobi

Vi har nu tretton fadderbarn i Mashimoni Primary School i Kibera! Vid vårt besök i skolan, helt nyligen fick vi träffa några av dem. Glada och frimodiga barn som gärna, bokstavligen talat, sjunger sin skolas lov och som strävar mot ett bättre liv än det som erbjuds i Kibera, Nairobis största slumområde med mer än en miljon innevånare.

Vi har tidigare, flera gånger skrivit om den fantastiska fristaden, Mashimoni Primary School. Nu vill vi bara berätta att man fortsätter att göra framsteg, att barnen, genom att de får två mål mat i skolan, är kraftfulla och energiska. Och att lärarna och fritidspedagogerna är entusiastiska. Nu, under det långa juluppehållet kommer volontärer från Skottland och hjälper till med fritidsaktiviteterna. På loven är skolan en extra viktig fristad, i Kibera, som lider brist på allt.

Fadderbarnen i Kongo

I vårt lilla hörn av Kongo Kinshasa, området Kibondwe i Uvira, Syd Kivu ökar antalet fadderbarn. De flesta av dem går i skolan och det är just fadderpengen som gör detta möjligt för dem. I den världen som våra barn och våra fadderbarn växer upp till kommer man inte att ha en chans till ett drägligt liv utan skolkunskaper. Det vet barnen i Kibondwe och de är mycket stolta över sin skola och glada över att deras faddrar tänker på dem. Ett av mina fadderbarn, är inte särskilt duktig i skolan men han älskar den och trots att han flyttat med sin familj och fått en rejält lång skolväg är han där varje dag. Man kan bara hoppas att det ska gå bra för honom och för alla de andra barnen, att de ska orka hålla sin entusiasm vid liv och att DR Kongo ska bli ett land där man kan tro på framtiden.

Sponsra en akademiker

Studenterna på akademisk nivå har det ofta lika svårt ekonomiskt som skolbarnen i grundskolan. Därför har BFA-fadder, lite på försök, startat sponsorship för akademiker. Det har gått så bra att "studenterna tog slut" och vi snart fick be om fler ungdomar att sponsra.

Det som är extra intressant med att stödja vuxna ungdomar är ju att samtidigt som man gör en medmänniska en tjänst får man en god vän. En ung person som lever i, och ger oss en inblick i ett helt annat liv än den vi befinner sig i själva. Vidgar vår värld och ger oss en större förståelse. Med akademikerna kan man maila. Kontakten går lättare och fortare.

Text Margareta Wilholm

Anslagstavlan

Kalendarium

5-9 december
BFA-A besöker Bulgarien på tillsynsresa
med MIA

December
BFA-A besöker Litauen

15 januari
BFA's julgransplundring - Råsunda skola i
Solna.

Dubbletter av brevet för BFA:s Julinsamling

2011-12-07

I år tänkte Bistånd/Faddergruppen samordna de båda julinsamlingarna, den till allmänt bistånd och den till fadderverksamheten. Detta ville vi göra för att ni, medlemmar och faddrar, inte skulle behöva få så många brev med ungefär samma innehåll från oss. Så skedde också, vi har bara en insamling. Men dessvärre har vi inte lyckats samordna våra register. Ni som är både medlemmar och faddrar har alltså fortsatt fått flera brev. Den enda innovationen är att innehållet är detsamma så man behöver bara läsa en gång.

Vi vill verkligen be om ursäkt för alla brev ni får i onödan. Till nästa år lovar vi att bättra oss.

God Jul

önskar

BFA Bistånd & Fadder-gruppen